

[Bausgaard.]

vi alle til enhver tid har opfordret til, nemlig opsparring. Interessen synes imidlertid at være beskeden, eftersom man nu igen har fremsat et lovforslag, som indeholder de samme ugunstige vilkår for pensionsopsparinger; det drejer sig om lovforslaget om enkepension, som indeholder samme store nedslagsregler for pensionsindtægter, ja, der er endda tale om en skærpet tendens.

Jeg forsøgte i foråret at vække tingets og regeringens forståelse for problemet ved i forbindelse med lønningsloven og den deraf følgende ændring i folkepensionsloven at gøre opmærksom på den del af skævheden, som består i folkepensionslovens fradragsregler. Det blev taget op af udvalget vedrørende beslutning af renteforsikringer, som af den højtærede finansminister fik det tilsagn, at man i finansministeriet i løbet af sommeren ville lade foretage beregninger, der nærmere kunne belyse forholdet. Endnu har vi intet hørt fra ministeriet om resultatet af disse undersøgelser. Jeg håber ikke, at det skulle betyde, at man er kommet til det resultat, at der intet skulle foretages. Det ængster mig på den anden side, at vi nu i denne samling får forelagt lovforslaget om enkepension, der indeholder akkurat de samme fejl, endog som nævnt med skærpet tendens.

Da man tør gå ud fra, at den stilling, der er blevet de såkaldte kapitalpensionsordninger til del efter forårets lovgivning, er den, man ønsker at give opsparring gennem en eller anden form for pension, vil jeg gerne til underbyggelse af ønsket om ændring for de almindelige pensionsopsparinger anføre et eksempel, som viser uligheden mellem kapitalpensionen og den almindelige pensionsopsparing.

Hvis en enlig i København har sikret sig en pension på 7 000 kr. årlig, kan vedkommende få en folkepension på mindst et beløb af 732 kr., og der skal til skat, sygekasse m. v. betales 944 kr., hvorefter der tilbage bliver et nettoforbrug på 6 788 kr. Er der derimod tegnet en kapitalpension på 70 000 kr., hvoraf der skal svares en afgift på 25 pct., bliver der tilbage 52 500 kr., som med en forrentning på 4 pct. pro anno giver mulighed for at opspise 10 pct. pr. år, hvis kapitalen skal slå til i den gennemsnitlige løbetid for pensionsudbetalinger. Det

vil sige: opspisning pr. år 5 250 kr. plus en folkepension på maksimumsbeløbet 3 528 kr.; der skal til skat, sygekasse m. v. regnes med en årlig udgift på 257 kr.; tilbage bliver et nettoforbrug på 8 521 kr. Det betyder, at man med en kapitalpension i forhold til en almindelig pensionsindtægt får et merforbrug på ikke mindre end 1 733 kr. pr. år for en enlig i København.

Dette eksempel er gyldigt, for så vidt der er tale om en ny kapitalpension tegnet efter 1. januar i år. Er den tegnet tidligere, ja, så slipper man jo helt for de 25 pct. skat. For at yde ligestilling burde der altså indrømmes en tilsvarende lettelse for gamle pensionsordninger, som yderligere har det handicap, at de før 1954 slet ingen skattemæssige begunstigelser havde.

Men selv om man nu skulle ønske kun at give ligestilling med nye kapitalforsikringer, er skævheden altså tilbage: 1 733 kr., og dette under forudsætning af at arbejdsgiveren betaler hele bidraget til en kapitalpension. Betaler derimod den forsikrede selv en del af præmien, bliver forholdet endnu mere skævt, idet man jo kan fradrage sit eget bidrag inden for 1 000 kr.-grænsen i den årlige selvangivelse. I så fald må altså også tages det skattemæssige hensyn, at en almindelig løbende pension ikke kan beskattes som almindelig indtægt, idet en del af en pensionsudbetaling slet og ret er formueopsparing. Helt vil det vel næppe være muligt at udregne det rigtige forhold, men jeg tror ikke, det vil være helt galt at anslå, at 40 pct. af en pension burde være fri for indkomstbeskatning, idet det er formueforbrug.

Jeg håber, at dette eksempel tilstrækkeligt tydeligt har illustreret forholdet, og jeg kan tilføje, at tendensen er den samme for ægtepar og, bortset fra mindre beløbsmæssige forskydninger, den samme i provinsen som i hovedstaden.

Jeg appellerer derfor, så stærkt jeg kan, til den højtærede finansminister; jeg gør det i tillid til finansministerens evne til at drage logiske slutninger og mod til at foretage de skridt, som sådanne logiske slutninger måtte foreskrive. Dertil føjer jeg så det for enhver finansminister betydningsfulde, at det ikke vil betyde en forøgelse af statens udgifter. Rent umiddelbart forekommer det måske at være en ejendomme-